

Posudek oponenta na rigorózní práci Mgr. Daniela Thonata, „Vývoj Slovenského státu (1939-1945) z pohledu moci zákonodárné“, 98 ss. vlastní text, 6 ss. seznam použitých pramenů a literatury.

I když se nemohu zcela zbavit pochybností, zda byl vhodně zvolen název předloženého spisu – na Slovenský stát autor přece nepohlíží z pozice jakési ideální, abstraktní a vně stojící moci zákonodárné, ale podává obraz vývoje konkrétní moci zákonodárné (resp. právotvorné) určitého státního útvaru v časově vymezeném období, tj. právě tohoto státu – jedná se o práci obsahově bohatou, plnou faktograficky cenných detailů. Některé z nich se však v textu vyskytují opakovaně, možná i vícekrát, což bylo pravděpodobně způsobeno ne zcela domyšlenou strukturou kapitoly IV., kde se pod konfusním názvem (jedná se o vývoj sněmu v době existence sněmu nebo Slovenského státu?) jednou hovoří o třech obdobích režimu a podruhé o třech etapách Slovenského státu, byť jde vlastně o totéž. Text je založen převážně na nové a nejnovější slovenské literatuře, jejíž využití chce prokázat, žel, nedokončený poznámkový aparát; alespoň v mém exempláři práce, který jsem obdržel k posouzení, v něm chybí obvyklé údaje. Čtenář se dále nedozví, existují-li z jednání sněmu Slovenské republiky stenografické záznamy, když informace o tiscích návrhů se v něm vyskytuje.

Jinak ovšem autor podal v předloženém spisu velmi dobrý výkon. Přinesl, na rozdíl od řady starších „neslaných a nemastných pokusů“ fundovaný a v podstatě úplný přehled o vývoji právotvorby na území Slovenska od dualizace ČSR, včetně více či méně podrobných rozborů a komentářů řady, zejména klíčových předpisů (včetně Ústavy) obsažených ve Slovenském zákoníku. Toto množství nabízelo ještě cestu statistické sumarizace (nebo alespoň seznam v textu se vyskytujících předpisů), která by byla opravdu užitečná. Stejně tak četné biografické poznámky o poslancích sněmu měly možná vyústit v úplný jejich seznam. Obojí by práci obohatilo.

Před odevzdáním bylo třeba práci ještě jednou zkorigovat. Nestalo by se např., že na str. 70 se nejdříve hovoří o útěku předsedy Ústředního hosp. úřadu A. Morávka do zahraničí a o odstavec dále se jako „nový ředitel“ téhož úřadu uvádí opět. A. Morávek. Jiný příklad nabízí str. 5, kdy projev A. Hlinky byl nejspíše deklarací proklamující suverenitu národa, nikoliv prolamující ji, apod. Z řady podobných prohřešků upozorním už jen na jediný: na str. 77 nahoře je uveden z.č. 205/1941 Sl.zák. ze dne 29.9.1942 (?).

Z věcných nepřesností upozorňuji, že mimořádný prof. Im.Karvaš nebyl profesorem Právnické fakulty Univerzity Karlovy ale Univerzity Komenského (není zkratka jako zkratka) v Bratislavě – první slovenské profesura tamtéž.

Z právně teoretického problému o vztahu Slovenského státu k bývalé ČSR upozorňuji ještě na pohled Svaté Stolice (obsažen v tzv. Marhulových pamětech), kde se uvádí, že tento subjekt mez. práva považoval Slovenský stát za zbytkový útvar (pokračování) ČSR.

Při obhajobě podejte výklad, jak hleděli diecézní biskupové na Slovensku na činnost duchovních ve Sněmu, případně ve Státní radě, když jindy církevní autority obdobné činnosti kněžstva disciplinárně brání.

Práci k obhajobě doporučuji.

V Praze dne 15.5.2008

Doc. JUDr. Vladimír Kindl

** Karel Kouřil*